

De vallei – De voorspelling
deel 4

Lees ook de andere delen in *De vallei*-serie:

De vallei deel 1 – Het spel

De vallei deel 2 – Het ongeluk

De vallei deel 3 – De storm

Krystyna Kuhn

DE VOORSPELLING

De Vallei deel 4

Vertaald door Corry van Bree

full moon

www.uitgeverijmoon.nl

Oorspronkelijke titel *Das Tal – Season 1, Die Prophe-
zeihung*

© 2011 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de

Through Internationaal Literatuur Bureau b.v.

Nederlandse vertaling © 2013 Corry van Bree en Moon,
Amsterdam

Omslagbeeld © Trevillion Images/Irene Lamprakou

Omslagontwerp twelph.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2595 6

NUR 284 / 334

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 499 2596 3

Voor Stasia – mijn redding

Grace-dossier

Brief van Mark de Vincenz aan professor Bishop

15 oktober 2009

Professor Bishop,

Ik heb deze brief al heel vaak geschreven, maar nooit de bedoeling gehad hem echt te sturen. Nu ben ik echter vastbesloten en ik vraag me af of het misschien al te laat is. U dacht waarschijnlijk dat u deze brief nooit hoefde te lezen. Tja, het is tijd om u teleur te stellen.

Jarenlang heb ik me verzet tegen de herinneringen aan wat er op de Ghost is gebeurd. Ik heb echter van mijn ervaringen als rechercheur geleerd dat het verleden hardnekkiger in ons bewustzijn blijft naarmate we meer ons best doen om het te verdringen. Vooral als dat verleden is verbonden met schuld, wanhoop en angst.

Sinds ik heb gehoord dat het college onder een nieuwe naam heropend is, gaat er geen dag voorbij waarop ik me niet afvraag hoe het allemaal heeft kunnen gebeuren. Was het toeval? Het noodlot? Of kismet, zoals Eliza het noemde? Geloof me, ik heb de dood de afgelopen jaren heel vaak gezien, maar die heeft me nooit meer zo geschokt als op de Ghost.

Wilt u nog steeds weten wat er op de berg is gebeurd? Zal ik het u vertellen? Zal ik verslag doen van de manier waarop we ons hebben gedragen op het moment dat het gebeurde? Want daarin was u het meest geïnteresseerd, nietwaar? Niet in de waarheid, maar in de leugens die we vertelden.

Ik vraag me vaak af of we allemaal door dezelfde nachtmerries gekweld worden. In mijn dromen zie ik iedereen in elk geval terug: Eliza in de tunnel, Paul die het ijshouweel in de gletsjer slaat, Kathleens lach, Franks krankzinnige ideeën.

Daarom ben ik bij de recherche gegaan, heb ik geholpen bij het oplossen van talloze moorden, heb ik daders achter de tralies gekregen. De ironie van het noodlot, zou Paul gezegd hebben.

Hoe vindt u dat? Bent u teleurgesteld dat het experiment mislukt is? Bent u teleurgesteld dat u onze aantekeningen nooit hebt gelezen?

Ik kan alleen zeggen dat we ze op een veilige plek opgeborgen hebben, en dat ik hoop dat u gekweld wordt door de wetenschap dat ze ergens liggen. We hebben destijds echter gezworen dat we nooit een woord zouden zeggen over wat er was gebeurd.

Wij... dat waren Mi Su Eliza Chung, Paul Forster, Frank Carter, Kathleen Bellamy, Martha Flemings, Milton Jones en natuurlijk Grace Morgan.

Herinnert u zich Grace nog?

Mark de Vincenz

I

‘Demon Days.’

Nee, Alsjeblieft niet! Ze had de demonen net verjaagd! Katie schakelde naar het volgende nummer op haar playlist. ‘Hope There’s Someone’ van Antony and the Johnsons. Dat was ook niet beter.

Ze duwde de gedachte aan Sebastien snel weg. Waarschijnlijk waren er oneindig veel tragische nummers over liefdeskoppels. Niet aan denken. Voorbij is voorbij.

Ze staaarde naar de steile rotswand die een eind achter de Solomonrots opdoemde. Katie had de afgelopen winter elke vrije minuut in de fitnessruimte van Grace College doorgebracht, waar ze twee sets van twintig herhalingen op de apparaten deed: bovenarmen, buikspieren, kuiten, onderbenen, rug, billen. Nu was ze uitstekend voorbereid op het nieuwe klimseizoen.

Katie zocht op haar iPod en belandde toch weer bij Robert Forster. Was het toeval dat ze van zijn muziek hield? Tenslotte was de naam Forster erg bekend in de vallei. En de demonen leidden hun eigen leven, dat wist ze uit ervaring.

Ze luisterde naar de muziek.

The fingers of fate, stretch out and take, us to a night.

Daarna haalde ze haar mobiel uit haar broekzak en bekeek de lijst met onbeantwoorde oproepen, allemaal aan dezelfde persoon. Waarom belde hij niet terug? Ze wachtte op een telefoontje van de Hertog, zoals Benjamin hem had gedoopt toen ze na hun klimavontuur op de Ghost weer op school terug waren. Ze verwachtte op z'n minst een sms'je, een teken van leven, al was het maar een smiley of zo. Maar niets? Ze stopte haar mobiel weer in haar zak.

The half whispered hopes, the dreams that we smoked.

Katie strekte haar benen. Vanaf haar plek aan de oever van Lake Mirror had ze een fantastisch uitzicht. Het was een van de helderste dagen die ze hier boven tot nu toe had meegemaakt en de omgeving was adembenemend.

De sneeuw en het glinsterende wateroppervlak van het meer reflecteerden het licht zo sterk dat het pijn deed aan haar ogen. Ze schoof haar zonnebril naar beneden en legde haar hoofd in haar nek.

Op de berghellingen en de toppen om haar heen lagen nog meters sneeuw, hoewel er de afgelopen dagen heel wat was gesmolten onder invloed van de zogenoemde Pineapple Express. De Pineapple Express, die ook wel Kona-storm werd genoemd, stak altijd op als de vochtige, warme luchtmassa's uit Hawaï op de arctische luchtmassa's van Canada botsten. Tot eergisteren hadden tropische regenbuien de vallei geïsteerd; daarna was de zon plotseling achter de wolken tevoorschijn gekomen en nu – in februari op tweeduizend meter hoogte – was het vijftien graden!

Katie keek op haar horloge. Nog ruim dertig minuten voordat haar volgende college begon. Zou ze nog een keer proberen hem te bellen? Katie wilde haar mobiel al pakken

toen ze vanuit haar ooghoeken Julia en Chris aan zag komen. Ze wandelden hand in hand langs de oever en toen ze de bank waarop ze zat hadden bereikt, knikte Katie naar ze.

Chris liet zich naast haar vallen en trok een dopje uit haar oor. ‘Waar luister je naar?’ Hij hield het dopje bij zijn oor. ‘O, Robert Forster?’

‘Wat dacht jij dan? “Teenage Dream” van Kate Perry?’

Julia lachte zachtjes, maar trok daarna een somber gezicht. ‘Katie, heb jij mijn aantekeningen voor de Franse les ergens gezien? Sinds vanochtend zijn ze spoorloos verdwenen.’

‘Dat hoor ik nu al uren.’ Chris zuchtte.

‘Ja! Omdat jij me niet kunt vertellen of ik ze bij me had toen ik naar je kamer kwam.’

‘Als je ’s nachts naast mijn bed staat zie ik alleen wat je niet draagt, liefje, en niet wat je in je hand hebt.’

Katie trok haar wenkbrauwen spottend op, maar gaf geen commentaar. Normaal gesproken vond ze het heerlijk om Chris te provoceren, vooral nadat hij haar tijdens hun beklimming van de Ghost gewoon in de steek had gelaten, maar vandaag... Ze zuchtte. Het was veel te zonnig voor haar gebruikelijke stekelige opmerkingen.

‘Waar was je vanochtend?’ vroeg ze aan Julia. ‘Was je vergeten dat we op de loopband zouden trainen?’

Julia keek naar haar met een schuldige blik in haar ogen. ‘Het spijt me, we hebben ons verslapen.’

Chris grijnsde. ‘Verslapen?’

Julia haalde haar schouders op en glimlachte verlegen. ‘Ja, verslapen.’

‘Sinds Debbie jullie niet meer bewaakt, “verslaap” je je bijna elke dag,’ antwoordde Katie.

‘Niet jaloers worden!’ Chris sloeg zijn arm om Julia heen.

‘Jezus, Chris.’ Katie schudde verveeld haar hoofd. ‘Zelfs als jullie het hier naast me op de bank zouden doen, zou ik er geen aandacht aan schenken.’

Dat was natuurlijk niet waar. En vooral niet als ze eraan dacht dat de Hertog nog steeds niet had gebeld. Bovendien ergerde ze zich aan de relatie tussen Chris en Julia, nu nog meer dan in het begin. Na wat er op Remembrance Day was gebeurd, leken ze de prijs voor het perfecte paar te willen winnen en sinds Kerstmis was dat zelfs nog erger geworden. Er was iets gebeurd, maar Katie was er nog niet achter wat dat was. Aan de andere kant maakte het niet uit. Zij had haar eigen geheim.

‘Zien we elkaar straks bij de les?’

Katie knikte. ‘Veel succes met je zoektocht naar je Franse aantekeningen. Misschien liggen ze in de koelkast, zoals pas geleden je formules!’ riep ze Julia na.

‘Die lagen niet in de koelkast...’ Julia zwaaide naar haar. ‘... maar in het vriesvak.’

Als haar studie zo goed bleef gaan, wilde Katie Frans als hoofdvak houden. Sinds haar stomme docent Frans Peter Forster zo tragisch aan zijn eind was gekomen – nee, Katie had absoluut geen medelijden met hem – gaf André Marot Franse les. Het liefst zou ze deze professor heilig verklaren, alleen al vanwege zijn uitspraak. Bovendien hield hij geen geestdodende monologen over een stoffige schrijver die treurde om het verlies van zijn jeugd.

Katie wilde het dopje van haar iPod weer in haar oor stoppen, toen haar mobiel op haar heup vibreerde. Ze viste de telefoon zo gejaagd uit haar zak dat hij bijna viel. Voor dat ze op het groene knopje drukte haalde ze diep adem.

Rustig, Katie, hij hoeft tenslotte niet te horen dat je op zijn telefoontje wacht.

‘Hoi.’

‘Is dat alles wat je kan bedenken als je mijn naam op het display ziet? Hoi?’ Zijn donkere stem klonk spottend.

‘Je weet toch dat ik in de categorie “stille wateren hebben diepe gronden” val?’ Katie staarde naar het meer, waarvan niemand de werkelijke diepte leek te kennen.

‘Ik heb niet veel tijd en ik ben ook niet alleen.’

‘Waarom bel je me dan?’

Hij lachte zachtjes. ‘Het is altijd een plezier om met je te praten.’

‘Waarom doe je het dan zo weinig?’

‘Hoor ik een bepaald verlangen in je stem?’

‘Hoor ik een bepaalde ijdelheid in jouw stem?’

‘Toe nou, Katie, geef het maar toe! Je mist me. Ben je alleen?’

Katie stond op en liep een stukje langs de oever, waarna ze op de volgende bank, die een paar meter verderop stond, ging zitten.

‘Ik word stapelgek in de vallei,’ zei ze zachtjes. ‘Mijn hoofd explodeert binnenkort nog. En als Sam Ivy tijdens de filosofieles nog één keer sms’t omdat hij een afspraakje met me wil, dan kots ik over zijn voeten heen.’

Hij lachte opnieuw. ‘Waarom wil je geen afspraakje met hem?’

Ze hield haar mobiel aan haar andere oor. ‘Omdat ik liever over zijn voeten heen kots!’

Er klonk gekraak op de lijn; daarna hoorde ze zijn stem weer, die plotseling een ernstige klank had. ‘Katie, we moeten elkaar eindelijk zien.’

Ze deed haar ogen dicht. ‘Je kent de regels,’ zei ze.

‘Ja,’ antwoordde hij. ‘En ik ga ermee akkoord. De dag van de waarheid.’

Katie hoorde haar hart bonken. Ging hij ermee akkoord? Waarom nu ineens? Sinds hij vanuit het niets in het begin van het jaar contact met haar had opgenomen, had de Hertog geweigerd om haar zijn echte naam te vertellen. Dat was echter haar voorwaarde geweest om toe te stemmen in een ontmoeting met hem.

‘Zaterdag?’ hoorde ze hem vragen.

Er klonk opnieuw gekraak.

‘Ben je er nog?’

Ze hoorde niets. Had hij opgehangen? Of was ze op een plek in de vallei waar plotseling geen ontvangst meer was? Ze staaarde naar haar mobieltje en de hoeveelheid groene balkjes.

‘Katie? Katie?’ Opgelucht hoorde Katie zijn stem weer. ‘Ja.’

‘Ik moet ophangen. Zaterdag in Fields. Het kleine café naast de sportwinkel?’

‘Oké.’

‘Katie? Het is een hele tijd geleden. Ik... Ik mis je.’

Ze glimlachte. Wat wilde hij nu horen? Ik jou ook? Dat plezier zou ze hem niet doen. ‘Doe de groeten... aan Paul Forster,’ zei ze in plaats daarvan. ‘Zeg maar tegen hem dat ik aan hem denk.’

Ze hoorde hem lachen en toen ze het gesprek wegdrokte voelde ze zich ineens min of meer gewichtloos. Zulke momenten waren er nog maar heel weinig in haar leven geweest sinds het ongeluk van Sebastien.

Katie staaarde naar de witte top van de Ghost en duwde

de herinnering aan het drama dat ze hadden meegemaakt weg. De nauwe gletsjerspleet, de angst, de paniek... Gewoon op 'delete' drukken, Katie, en weg ermee. Alleen het gevoel van vrijheid dat ze had gehad toen ze op de top stond was belangrijk. Het was een gevoel dat de Hertog met haar had gedeeld.

Ze ademde de frisse, heldere lucht in, legde haar hoofd weer in haar nek en genoot van de zon op haar gezicht en de nadrukkelijke stilte, die hier, zo dicht bij de campus, zo zeldzaam was. Katie kon echter niet lang van de rust genieten, want meteen daarna hoorde ze voetstappen op het grind en een stem. 'Paul?' fluisterde iemand met een vreemde ondertoon in zijn stem.

Geschrokken keek Katie achter zich en ze zag Benjamin staan. In tegenstelling tot anders was hij niet onbezorgd en vrolijk, en hij was ook niet aan het filmen. In plaats daarvan hoorde ze een zweem van agressie in zijn stem, waarvoor ze geen verklaring had. Zijn ogen zwierven rusteloos over het meer. Katie was volkomen verrast toen hij zijn hand op haar schouder legde en zijn vingers in haar jas klauwden. 'Je denkt aan een lijk?' vroeg hij hees. 'Aan Paul? Paul Forster?'

Grace-dossier

Voorradenlijst

Martha

Wie nog iets mist, graag erbij schrijven!
vlees, eenpansgerechten, vruchten, groente
meel, pasta, brood in blik, beschuit, havervlokken, knäcke-
bröd, rijst
zout, olie, margarine, jam, suiker, kruiden
koffiepoeder, thee, mineraalwater, melkpoeder, cacao
wc-papier, zeep, tandenborstels en tandpasta, vuilniszak-
ken, keukenrollen

Milton

regenkleding, stevige schoenen
borden, bestek, blikopener
slaapzak en slaapmat
zaklamp en reservebatterijen
eerstehulpspullen, medicijnen
paspoort, geld
aansteker, zakmes, kompas, signaalfluit
Wie haalt de waterzuiveringstabletten in Fields?

Grace

En wat denken jullie van chocola?

Frank

En alcohol??????

Paul

Die mag je zelf sjouwen.

Mark

Denken jullie eraan dat we in het hooggebergte zitten?
Bergschoenen, stijgijsers, gletsjerbril (heel belangrijk!) en
ijshouweel of ijsbijl.

2

‘Paul Forster? Ik zou niet weten wat je bedoelt,’ zei Katie. De kilte in haar stem hoefde ze niet te spelen.

Benjamin liet haar schouder los, liep om de bank heen en ging recht voor haar staan. Wat was er met hem aan de hand?

‘Je ziet er afschuwelijk uit,’ zei ze. ‘Wanneer heb je je haar voor het laatst gekamd? En wat is er met je kleren gebeurd? Heb je door de modder gerold?’

Eén moment staarde Benjamin op haar neer terwijl zijn handen over de dunne trui wreven die was bedekt met een dikke rode stoflaag. Voor de verandering droeg hij zijn blauwe lievelingsjack niet.

‘Echt, Ben, je hebt dringend een douche nodig.’

Hij mompelde iets wat ze niet verstond, draaide zijn gezicht naar de zon en knipperde hevig met zijn ogen. ‘Haal de zon uit mijn ogen!’

Jezus, zijn pupillen waren enorm. Ze glansden als zwarte marmeren knikkers in de diepliggende oogkassen.

‘Ben, wat heb je genomen?’

‘Het is zo licht,’ mompelde hij. Hij sloeg zijn armen voor zijn gezicht en stootte een zeldzaam geluid uit. Het

klonk als het huilen van een nachtvogel. ‘Doe het uit, Katie.’

‘Wat?’

‘De lichten! Het is gewoon te fel, snap je?’ Zijn gefluister was overgegaan in schreeuwen.

Katie stond op en wilde weglopen, maar hij reageerde meteen en versperde haar de weg.

‘Laat me met rust, Ben.’

‘Met rust? En dan? Dan verstar ik, net zo lang tot ik dood ben.’ Hij stond nu recht voor haar en Katies adem stakte in haar keel door de doordringende stank die uit zijn mond kwam.

‘Kijk, rode wolken.’ Benjamin spreidde zijn armen uit en wankelde naar de oever van het meer. Hij zette zijn voeten zo voorzichtig voor elkaar dat het net was of hij op een evenwichtskoord balanceerde. ‘Hij heeft me geroepen,’ zei Ben dromerig.

Katie vloekte binnensmonds. Wat Ben ook geslikt of gerookt had, in deze toestand kon ze hem onmogelijk alleen laten.

‘Waar heb je het over?’ Ze liep achter hem aan en pakte zijn arm.

‘Paul Forster,’ riep hij. ‘Hij heeft me geroepen, snap je dat niet? Ik ben uitverkoren.’

Shit. Benjamin was helemaal in de war. Hij was gewoon op een andere planeet. Katie had nooit begrepen waarom sommige mensen zich zo volstopten met drugs dat ze alle realiteitszin verloren. Oké, ze wist natuurlijk hoe een roes voelde en wat een kick was, maar dat was iets anders.

‘Beheers je, Benjamin.’ Ze trok hem bij de oever weg. Een fractie van een seconde leek hij haar te begrijpen en liep hij gehoorzaam met haar mee, maar op zijn gezicht

lag een zeldzame uitdrukking. Hij lachte, maar het klonk hatelijk.

‘Je moet naar de ziekenboeg.’ Katie praatte langzaam en overduidelijk. ‘Mevrouw Briggs geeft je wel iets waardoor je kalmeert. Je hebt hulp nodig.’

Hij draaide zijn hoofd en staarde naar haar met een geslepen blik in zijn ogen. ‘Met wie belde je daarnet, Katie? Met wie? Met wie? Vertel het me! Toe, Katie!’

Zijn arm schoot naar voren. Hij wilde haar mobiel afpakken, die ze nog steeds in haar hand had, maar Katie liet hem snel in haar broekzak glijden.

Er klonk een gegrom in zijn keel dat bijna niets menselijks meer had. Katie deinsde achteruit. Zo had ze Ben nog nooit meegemaakt. Hij was heel erg onder invloed en tegelijkertijd leek hij omringd door een kou waardoor hij vergat wie hij was. Nee, dacht ze een fractie van een seconde lang, hij draagt gewoon geen masker meer. Dat heeft hij laten vallen.

‘Klopt het dat je met de Hertog hebt gebeld? Onze gluisperige vriend die op de Ghost bij ons was? Je hebt hem gevonden, hè?’

‘Ik?’

‘Ja, tijdens dat weekend in november met die hevige storm, waardoor wij opgesloten zaten in de vallei.’

‘Ik moet naar college, Ben. En jij ook.’ Ze probeerde langs hem te lopen, maar hij pakte haar jas en hield haar vast.

‘Waar ben je het weekend van Remembrance Day geweest, Katie?’ Plotseling was de blik in zijn ogen weer helder.

‘Weg.’

‘Debbie zei dat je op zoek was naar de Hertog.’ Hij lachte verward. ‘De Hertog van Grace Valley, die samen met ons

de Ghost heeft beklommen en toch niet op mijn opnames te zien is. Alsof hij nooit bestaan heeft! Maar misschien bestaat deze hele vallei wel niet.'

'Doe normaal, Benjamin.'

Hij draaide zich abrupt naar haar om. 'Je denkt dat ik geschift ben, hè?'

'Zeg jij het maar.'

'Wáárom is hij niet op mijn opnames te zien?' schreeuwde hij.

Katies hart bonkte; ze was zich bewust van elke afzonderlijke slag. Gewoon kalm blijven, zei ze tegen zichzelf. Ze aarzelde even. 'Waarom is dat zo belangrijk voor je?' vroeg ze daarna.

'Neem me niet in de maling,' Ben kneep zijn ogen woedend half dicht. 'Doe niet net alsof je niet weet waarover ik het heb. Hij was er plotseling, heeft samen met ons de berg beklommen en is weer verdwenen... als een geest. Als een geest,' herhaalde hij.

Katie staarde over Benjamins schouder naar de campus, die langzaam leger werd. Alex Claus zwaaide op de trap naar haar. Hij had net als zij Frans als hoofdvak. Helemaal tegen haar gewoonte in zwaaide ze terug en ze wilde naar hem toe lopen, maar Benjamin hield haar arm vast. Katie struikelde en kon nog net haar evenwicht bewaren. 'Jezus, Benjamin, zorg ervoor dat je uit die trip komt,' siste ze. Ze probeerde haar hoofd te draaien om te zien of Julia en Chris al van hun wandeling terugkwamen, maar Ben versperde haar zicht doordat hij voor haar ging staan. Zijn greep om haar arm werd steviger.

'Laat me los!'

'Paul Forster is ergens, klopt dat?'